

De ontsnapping van Mol

— Ja, we moeten er niet langer blijven dan het noodig is. Ik heb er iets kostbaars te halen en dan gaan we naar uw logement...

— Ge moet eerst van kleederen verwisselen... Ge ziet er uit als een baanstrooper.

— Dat zullen we doen...

Pil gaf den koetsier bevel naar het door Mol aangeduide adres te rijden.

— Hebt ge van mijne voordrachten gehoord?

— Ik heb u dezen avond hooren spreken.

— Zijt ge in den schouwburg geweest?

— Zeker... Eene plaats op den uil, waar de toeschouwers samengepakt waren als haringen in eene ben, heeft me vijf shillings gekost.

— Ja, de plaatsen worden peperduur ver-

kocht, als ik optreed... De menschen willen het een en ander over 't zesde werelddeel vernemen... Hoe hebt ge mijne voordracht gevonden?

— Die vraag alleen, antwoordde Mol, toont aan dat gij alles durft!

— Wie tegenwoordig niet durft, komt er niet... Als ik ooit edelman wordt, iets dat zeer goed mogelijk is, vermits op onzen tijd alles mogelijk is, dan kies ik als wapen een gulden wereldbol op blauw veld en tot kenspreuk: Durft alles!... Ik herhaal dus mijne vraag: hoe hebt ge mijne voordracht gevonden?

— Puik... Ik heb nooit gedacht dat ge met zulke verbeeldingskracht begaafd waart.

— Ge wilt zeggen, dat ge nooit gedacht hebt dat ik zoo kon liegen.

— Ja, dat is het.

— Vermits de anderen toch verdwenen waren, zou het gek van mijneentwege geweest zijn al de eer niet voor mij te nemen... Ik doe er niemand leed of schade mede...

— Indien de heer Steadily niet meer leeft.

— Ik heb hem zien verdrinken!

— Arme meester.

— Die ons rijk zal maken... Nu gij mij hebt teruggevonden, zal ik natuurlijk met u de opbrengst deelen van de ontdekking van de Zuidpool...

— Dat is braaf.

— 't Is mijn plicht, en wat nog meer is, het zal u beletten stokken in de wielen te steken... Dat zou u wel geen baat bijbrengen, maar 't zou mijne plannen toch min of meer dwarsboomen...

— Gij wilt mijne stilzwijgendheid koopen?

— Als ge 't zoo noemen wilt, mij goed... We zullen samen werken en samen rijk worden en beroemd op den hoop toe.

— Ge wilt rijk worden met voordrachten in te richten over de Zuidpool?

— Neen, daarmee wil ik eene ronde som verdienen, om terug naar Europa te keeren en daar over een klein kapitaal te beschikken, om den eersten steen van mijn fortuingebouw te leggen. Ge zult zien tot wat ik bekwaam ben...

— Als ik u met een paar millioen kan helpen, zei Mol, dan hebt ge 't maar te zeggen.

— Ge spot met mijn woorden! Ge hebt ongelijk!

— Ik heb nooit minder lust gevoeld om te spotten dan op dit oogenblik, zei Mol. Ik meen het zeer ernstig... Vindt ge twee millioen te weinig, ik zal er u vier of zes ter hand stellen.

Pil keek Mol met wijdgeopende oogen aan, zonder nog een woord te uiten.

— Zou de kerel gek zijn? dacht hij.

— Neen, sprak Mol, die zijn gedacht gerdan had, neen, ik ben niet gek... Ik beschik op dit oogenblik over tal millioenen en ik wil me met uwe plannen inlaten, u op geldelijk gebied behulpzaam wezen...

Het rijtuig hield voor «De Kroon», in de Victoriastraat stil.

— Ge zult mij binnen eenige oogenblikken begrijpen, meende Mol.

Toen ze alleen waren maakte de knecht den uitvinder der Pilpastillen bekend, hoe hij op het eiland Auckland uit den dood verreezen was, bewaarder van den schat der Thargomindahs was geworden en met den grooten diamant der vorsten had kunnen vluchten.

— Begrijpt ge nu, zoo eindigde hij zijn verhaal, hoe ik u eenige millioenen kan aanbieden en u wellicht groote diensten kan bewijzen voor de uitvoering uwer plannen?

— Als het waar is...

— Ge twijfelt aan mijne woorden?

— Is dat niet natuurlijk?

— En als ge den steen zult gezien hebben?

— Dan zal ik niet meer kunnen twijfelen...

— Kent ge iets van diamant?

— Zeer veel, daar ik als scheikundige bij een fabricant van edelgesteenten in dienst ben geweest.

Mol haalde den diamant te voorschijn.

— Wat zegt ge er van?

Pil bekeek langs alle zijden den kostbaren schat.

— Een steen van het zuiverste water!

— Die nog al wat waard is he?

— Voor 't oogenblik niet te schatten, maar in ieder geval tal millioenen.

— Willen we nu eens van mijne plannen spreken?

— Zeker.

— Ik stel voor den steen te verkoopen, desnoods veel onder de waarde, om een schip uit te rusten en naar Auckland te varen, om er al de andere schatten op te laden... Doet ge mede? We deelen eerlijk als broeders...

— Ik ben uw man, maar hoe gaat ge den steen verkoopen? Men zal u gevangen nemen, als ge niet weet te zeggen waar ge hem hebt gehaald.

— Waar?... Op een eiland... Hoe het heet?... Ik weet er niets van... Wees gerust, ik zal mij wel uit den slag trekken. Daarenboven, wie zulk een fortuin bezit, wordt niet al te erg lastig gevallen.

— Dat is waar...

Mol wikkelde den steen terug in zijn omslag en zei:

— Laat ons nu naar uw hotel rijden, waar ik morgen weer een gentleman worden kon... Voorloopig zult gij moeten betalen.

— Met genoegen, sprak Pil... Ge kunt over mijne beurs beschikken...

Na een stevig avondmaal genuttigd te hebben, zochten zij hunne slaapstede op, na den diamant in een koffer van Pil te hebben opgesloten, waarvan Mol den sleutel bewaarde, dien hij op zijne borst had geborgen.

De knecht moest in het zachte ledekant niet op den slaap wachten...

Het was reeds lang dag als hij ontwaakte.

Het duurde eenige minuten eer hij zich reenschap kon geven waar hij zich bevond en wat er sinds den vorigen dag met hem gebeurd was.

— Nu moet ik den vriend Pil gaan opzoeken, zoo dacht hij, om hem een paar honderd frank te ontleenen, want een nieuw kleed, met al wat er bij behoort, heb ik eerst en vooral noodig.

Hij kleedde zich en spoedde zich naar de kamer van Peter.

Deze was er niet.

— Hij zal vroeger uit de veeren geweest zijn dan ik, dacht de knecht... Hij zal reeds beneden zijn... Ik kan bezwaarlijk zooals ik hier ben met de gasten aan de ontbijttafel zitten... Ik zal mijn ontbijt hier doen brengen...

Hij schelde.

Een bediende verscheen en gaf Mol een omslag, waarop zijn naam geschreven was.

— Wat beteekent dat ?

— De heer Pil is heden morgen afgereisd en heeft dit omslag voor u achtergelaten.

— Afgereisd !

Mol keek naar de plaats, waar de koffer stond, waarin de diamant den vorigen nacht opgesloten was geworden.

De koffer was verdwenen.

Het was den knecht alsof hij een slag met een knuppel op het hoofd ontving.

Alles danste voor zijne oogen.

Hij moest zich aan tafel vastklampen, om niet te vallen.

Een oogenblik bleef hij met strakken blik het omslag aankijken.

— Afgereisd, mompelde hij... Afgereisd !... Afgereisd !

Hij herhaalde eenige malen dit woord, als kon hij er geen ander vinden.

De hotelbediende had het vertrek verlaten.

Mol liet het omslag op de tafel vallen en zonk op eenen stoel.

Hij streek eenige malen met de hand over

het voorhoofd als wilde hij zijne gedachten, die dooreendwarrelden, bijeen strijken.

Ging hij krankzinnig worden ?

Die vrees rees in hem op...

Eindelijk werd hij kalmer en kon hij weer denken.

— De kerel is weg met mijnen schat, stamelde hij... Ik ben alles kwijt !... Ik ben een ezel, een driedubbele ezel !... Waarom heb ik vertrouwen gehad in dien man ?... Ik kende hem niet... En ik heb hem zoo maar goed-jongstig mijne millioenen ter hand gesteld !... 't Is verschrikkelijk... Wat moet ik gaan beginnen ?... Hoe krijg ik mijnen schat terug ?... Hoe ? Ik zie geene uitkomst !...

Zijn blik viel op het omslag, dat de bediende hem namens Pil had besteld.

Hij greep en opende het.

De letters dansten op het papier en met moeite kon hij het schrift van den scheikundige ontcijferen.

Pil had het volgende geschreven:

« Waarde vriend Mol,

» Ik heb het u dezen nacht gezegd: mijne kenspreuk is « Durf alles ! »

» Eene kenspreuk moet worden toegepast, vind ik, door dengene die ze gekozen heeft.

» Dat doe ik dan ook.

» En daarom durf ik er met mijnen koffer van onder trekken, met den eersten trein.

» Ik zou u eenige honderden franken hebben ter hand gesteld, maar dan zoudt ge mij onmiddelijk nareizen, en ge zult wel begrijpen dat, na hetgeen er is voorgevallen, ik uw gezelschap voor 't oogenblik niet wensch.

» Maar, ondankbaar wil ik niet wezen.

» Ik heb de hotelhouder het noodige geld gegeven, opdat gij u deftig in de kleeren zoudt kunnen steken, en uw kostgeld hier voor twee maanden op voorhand betaald.

» Tracht gedurende die twee maanden eene broodwinning te vinden te Adelaïde en wacht er op nader nieuws van mij.

» Zoodra ik fortuin heb verworven, wat niet lang meer zal duren, ik ben er overtuigd van, zult ge weer van mij hooren en ik zal uwe toekomst in deze stad verzekeren.

» Wat kunt ge meer verlangen ?

» Ik druk u warm de hand.

» Uw vriend,

» Peter Pil ».

— Schobbejak !... Deugniet !... Dief !... Dief !... Dief !... kreet Mol en verfrommelde woedend den brief.

Hij wierp het schrift in eenen hoek der kamer, doch, na eenige oogenblikken te hebben nagedacht, raapte hij den brief weer op en streek hem glad.

— Hij kan me misschien later dienen, zei hij, alhoewel de kerel er niet in spreekt van den diamant... Zoo slim is hij geweest, de bandiet !

Hij begon opnieuw den brief van Pil te lezen.

« ...ik uw gezelschap voor 't oogenblik niet wensch... »

— Dat geloof ik... Hij mag van geluk spreken, dat ik op dit oogenblik niet in zijn gezelschap ben... Ik wurgde hem, ik sloeg hem dood, ik trok hem vaneen, ik zou... wellicht niets van dit alles doen, want dan zou men mij bij de lurven vatten en op het droge zetten... En wat zou ik zooal kunnen inbrengen ?... Ik zou het mishandelen van den Zuidpoolontdekker duur te betalen hebben... En mijn diamant zou ik toch niet terug krijgen !...

Hij nam den brief weer ter hand en las verder.

« ...opdat gij u deftig in de kleeren zoudt kunnen steken ».

— Daar mag hij van spreken, de dief !... Zoo net alsof hij mij niet deftig genoeg in de kleeren heeft gestoken, de schuimer !... 't Is al te kras !

« ...Zoodra ik fortuin heb verworven, wat niet lang meer zal duren, ik ben er overtuigd van, zult ge weer van mij hooren... »

— Hij is er overtuigd van !... Hij lacht me vierkant uit... Er zitten millioenen, mijne millioenen, in zijnen koffer... Hij zal fortuin maken !... Hij zal mijne toekomst verzekeren !... Zoudt ge geen bloed spuwen van woede, als ge zoiets leest !

Hij vouwde den brief en stak hem in zijnen vestzak.

— Laat ons nu eens kalm nagaan, zoo sprak hij tot zichzelf, wat we moeten doen, want al dat vloeken en schelden helpt ons niets vooruit en kan tot niets leiden... Ik geloof dat ik moet beginnen met gebruik te maken van het voorstel van dien deugniet en den hotelhouder verzoeken mij een deftig plunje te bezorgen.

Hij schelde en droeg den hotelbediende op den patroon te verzoeken even bij hem te komen.

Een paar stonden later verscheen de man en boog diep voor Mol.

— Pil moet goed betaald hebben, dacht Steadily's knecht, anders zou die vent zich niet zoo eerbiedig aanstellen.

— Ik wensch kleeren te bekomen, zei Mol.

— Alles is reeds besteld... Binnen eenige oogenblikken zullen de magazijnbedienden hier wezen, om u te laten kiezen.

— Mijn vriend heeft betaald ?

— Zeker... Duizend frank voor al wat ge noodig hebt en twee maanden kost en inwoon... En vijf shillings mag ik u iedere week ter hand stellen... Ge ziet alles is geregeld... En binnen twee maanden zal de heer Pil hier zeker terug wezen.

— Hier terug ?

— Zoo heeft hij het gezegd.

— Ja, de deugniet moest iets zeggen, dacht Mol, om zijn handelwijze te verrechtvaardigen... Hij is uitgeslagen, de schurk !

— Ik dank u, sprak hij tot den hotelhouder... Mag ik u verzoeken mij mijn ontbijt hier te laten brengen.

— Zooals ge verkiest.

— En als ik ontbeten heb, zoo overwoog Mol als de patroon het vertrek verlaten had, en deftig in de kleeren ben gestoken, dan blijft er mij niets over dan te doen wat Pil mij verder aanraadt... Trachten iets te vinden om aan den kost te komen... Wat zou ik anders doen ?... In het water springen ? Wat is me dat nu voor een dom gedacht ?... Heb ik daar nu mooie kleederen voor noodig ?... En verdrinken is te vreeselijk, ik heb het ondervonden. Daarenboven, ik moet blijven leven, om dien schobbejak weer te vinden... En dat zal ik !... Zoodra ik het middel heb om op reis te gaan, zoek ik hem op, en ik zal nog hardnekkiger te werk gaan om hem op te sporen, dan Daks het aan boord heeft gelegd om Janneken te vinden en te achtervolgen !... En als ik hem gevonden heb, dan zal Pil een bitter pil-ken te slikken krijgen, of Mol zal geen Mol meer heeten !

Zijn ontbijt stond gereed en met grooten eetlust nam hij aan tafel plaats...

HOOFDSTUK XXXIII

NAAR AUCKLAND!

Verschillende dagen liep Mol de stad op en af, bood zich hier en daar aan, doch gelukte er niet in ergens eene plaats te bekomen.

Meestal werd hij afgescheept, omdat hij te weinig Engelsch kende, want in alle streken van de wereld, behalve in België, vergt men dat de bedienden, in winkel of magazijn, de taal van het volk spreken, en met fransch alleen komt men nergens thuis.

Eindelijk toch vond hij eene bediening, als verkooper in een soort bazar, waar in groote letters boven de deur geschilderd was: « Hier spreekt men fransch ».

De bediende, die deze taal machtig was, had zijn ontslag genomen, en de patroon van den winkel was dan ook uiterst tevreden zoo spoedig een plaatsvervanger te zien opdagen.

— Als ik nu den hotelhouder zoover kan brengen, dat ik hem doe terugbetalen, mits een zeker percent, de som die Pil hem heeft ter hand gesteld voor mijn verblijf in zijn hotel, dan zal ik binnen een paar maanden wel achter mijnen diamantdief kunnen stoomen.

Hij begaf zich bij den patroon van het hotel.

— Ik heb eene bediening gevonden, zoo sprak hij, en eene die kost en inwoon medebrengt ten laste van den baas.

— Wie is het ?

— De heer Pickerleay, de eigenaar van de « Innovation ».

— Ik ken hem... Een brave kerel... Ge zult daar een aangenaam leven slijten.

— Ik hoop het... Ik wensch nu zoo spoedig mogelijk onze zaken te regelen.

— Ik begrijp u niet.

— Als ik hier heden vertrek, gaat ge toch de som niet behouden, die de heer Pil gestort heeft om gedurende twee maanden in mijn onderhoud te voorzien !

— Toch wel.

— Dat is niet eerlijk !

— Laat mij u eens zeggen, wat de heer Pil mij heeft opgelegd te doen, als ge eene bediening mocht vinden... Het staat hier geschreven.

De hotelhouder haalde zijne brievenfesch te voorschijn, nam er een papier uit en las den verbaasden Mol het volgende voor:

« Indien de kostgast eene bediening vinden mocht, waardoor hij woonst en voedsel bekomt buiten het hotel, dan zal hem nog slechts vijf shillings per week worden uitbetaald, zullende het overschot mij bij mijnen terugkeer worden teruggestort ».

— Ge ziet het, mijn waarde heer, de onderrichtingen zijn allernauwkeurigst en ik kan u dus niets van de gestorte som geven.

— De deugniet heeft alles voorzien, dacht Mol. We zullen dan maar spaarzaam wezen en op die wijze trachten het noodige geld bijeen te krijgen. En wie weet of Pil hier binnen een paar maanden niet terugkeert ? Misschien is hij van plan den schat met mij te deelen of naar Auckland te varen, om al wat de koningen in den tempel deden bewaren, mede naar Europa te voeren... Dan heeft hij mij noodig. Kom, ik zit er nog zoo slecht niet voor als ik dacht.

Hij leefde gelukkig als bediende der « Innovation », waar hij een gemakkelijk werk te verrichten had en alleen als verkooper moest optreden, wanneer een klant slechts de fransche taal sprak.

Ernstig begon hij er reeds aan te denken, als Pil niet zou terugkeeren, maar te Adelaïde te blijven, waar hij een kalm bestaan sleet, zonder zorg, zoo gelukkig als een vischje in het water.

Hij moest te acht uur in het magazijn wezen, tot elf uur, en dan weer van drie tot zes, zoodat hij zes uur per dag te werken had, en den Zaterdagmiddag en den ganschen Zondag was het magazijn gesloten.

Des avonds ging Mol regelmatig naar het koffiehuis, waar hij voor rekening van Pil verbleven had, om er een paar glazen bier te drinken, eene sigaar te rooken en de dagbladen te lezen.

Hij ging nergens anders, omdat hij in dat hotel niet moest betalen en dus zijn loon kon besparen...

— Ik geloof, zei hij eenen avond tot den hotelhouder, als de heer Pil na verloop van twee maanden, of, zoo ge wilt, om niet te haastig te handelen, na verloop van drie maanden niet is teruggekeerd, dat ge me dan

de nedergelegde som moogt ter hand stellen.

— Dat staat in den brief van den heer Pil niet aangeteekend.

— En hoe denkt gij er over ?

— Wel, ik geloof dat ik dan 't volle recht heb er over te beschikken zooals ik 't verkies.

— Dus zult ge mij het overschot uitbetalen.

— Ja.

— Dat heb ik van u verwacht. Ik ben een echte vrek geworden. Ik geloof dat ik nog verschillende jaren te Adelaïde zal blijven, om slechts naar Europa terug te keeren, als ik een klein kapitaal zal vergaard hebben, om in den omtrek van Parijs rustig van mijne centen te leven... Is dat geen goed voornemen ?

— Ik kan u alleen geluk wenschen om dit besluit. Maar denkt gij dat de heer Pil niet zal wederkeeren ?

— We zullen het afwachten. Komt hij niet, het zal me geenszins bedroeven. Dan blijf ik te Adelaïde, en daarmee uit !

Het lot had er echter anders over beslist... Mol zou in de eerste tijden het kalme leven niet leiden, waar hij zoozeer scheen naar te haken.

Eenen avond dat hij in het koffiehuis een dagblad van Melbourne ontplooid, werd zijne aandacht dadelijk getrokken op een met groote letters aangekondigd nieuws.

« Een valsche Zuidpool-ontdekker — Een diamant van onschatbare waarde — John M. Steadily, lord of Peenskilty — Dr Peter Pil op de vlucht. »

Ge ziet van hier, hoe Mol, na het lezen van die sensatietitels, het gansche artikel als het ware verslond.

De krant meldde het volgende:

« Wij hebben, in onderscheidene onzer vorige nummers, onze lezers onderhouden over de voordrachten, die Dr Peter Pil, scheikundige en landnavorscher, in den schouwburg onzer stad heeft gehouden over de ontdekking van de Zuidpool.

» Zooals onze lezers zich zullen herinneren, beweerde Pil dat hij, geholpen door een armen ingenieur, die eene vliegmaschine heeft uitgevonden, de Zuidpool ontdekt en er namens Groot-Britanje bezit had van genomen.

» Tal lichtbeelden op de pool getrokken, luisterden de zoo belangwekkende voordracht van den geleerden reiziger op.

» Welnu, het is thans gebleken, dat de man een doodeenvoudige bedrieger is, die gansch de bevolking onzer stad voor het lapje heeft gehouden.

» Wij ook zijn er in geloopen, alhoewel wij, als we een beter geheugen hadden en sommige voorvallen niet vergeten, den deugniet hadden kunnen ontmaskeren.

» Maar, het zij tot onze verontschuldiging gezegd, ons beroep brengt zooveel beslommeringen mede, dat we zelfs de grootste gebeurtenissen, als ze een tijd geleden zijn voorgevallen, heel en al in den vergeethoek laten.

» Om kort te gaan, de eigenlijke ontdekker van de Pool is de heer John M. Steadily, lord of Peenskilty, die met eene vliegmaschine van eigen vinding, zooals wij het destijds hebben vermeld, van uit de Kaap naar de Zuidpool vertrokken is.

» Dr Pil was een medereiziger van den beroemden uitvinder.

» Hij heeft zich uitgegeven als ontdekker van de Zuidpool, daar hij dacht dat zijne reisgezellen in de zee waren omgekomen.

» Hij moet echter leelijk staan kijken hebben, als hij vernomen heeft dat de lord, vergezeld van drie reisgezellen: de Belgische detective Oscar Daks en twee jonge bedienden van den heer Steadily, te Melbourne waren aangekomen met de visschersboot « Eduards Sister », die de vier man eenigen tijd geleden in volle zee had opgepikt.

» De lord heeft dadelijk bij den rechter eene klacht tegen Dr Pil neergelegd.

» Het gevolg is geweest, dat de beroemde Zuidpoolontdekker het hazenpad heeft gekozen.

» De lichtbeelden, die de bedrieger als op de pool genomen deed doorgaan, zijn allen valsch.

» De heer Steadily en zijne reismakkers beweren dat niet eene photographie gedurende de reis getrokken werd.

» Wat de zaak nog zonderlinger maakt en ieder in de war brengt, is dat de zoogezegde poolontdekker in het bezit was van een overgrooten diamant, dien hij beweerde op de pool gevonden te hebben.

» De heer Steadily heeft ons medegedeeld dat er gedurende hun verblijf op de pool nooit sprak is geweest van diamanten.

» En nochtans is het een echte steen, die door de juweliërs, die den diamant gezien hebben, op een waarde van minstens vijftien millioen werd geschat.

» De vraag is nu: was de steen zoo valsch als de verklaringen van Dr Pil en heeft hij met zijnen diamant de juweliërs beet geno-

men, zooals hij ons allen heeft voor den gek gehouden met zijne poolontdekking?

» Wellicht zullen we dat spoedig weten, want het gerecht houdt zich ijverig met deze zonderlinge zaak onledig.

» Wij zullen onze lezers de kleinste bijzonderheden die wij weten te snappen mededeelen ».

Mol herlas nog een paar malen het artikel en bleef dan eenige stonden nadenken.

— Dat werpt al mijne plannen in duigen, zoo meende hij. Ik geloof dat ik nu niet lang meer in deze stad zal wonen... Steadily, Daks en twee jonge bedienden! Allen zijn dus gered! Dat moet mijnen Pil aardig doen opkijken hebben. Het beste dat ik doen kan is den heer Steadily onmiddellijk laten weten dat ik hier ben. Dan heb ik de kans met hem naar Europa terug te kunnen keeren.

Hij wenkte den hotelhouder.

— Hebt gij «The Melbourne news » gelezen? zoo vroeg hij den patroon.

— Neen.

— Doe mij dan 't plezier dit nieuwsje eens te verorberen en te overknauwen.

De man las het artikel.

— Wat denkt ge daar zooal van? vroeg Mol.

— Het slaat mij met verbazing.

— En het is de volle waarheid. Ik ook was een bediende van den heer Steadily en heb de reis met hem medegemaakt... Er is meer: de diamant, waarvan het blad spreekt, hoorde mij toe en Dr Pil heeft mij den kostbaren steen ontstolen. Daarom is hij hier 's morgens zoo snel vertrokken. Ik heb u dat alles niet eerder willen mededeelen, omdat ge mij toch niet zoudt geloofd hebben. Wat zegt ge nu?

De hotelhouder kon niets zeggen. Wie zou er iets kunnen zeggen, als zoo'n gansche geschiedenis hem plots op den nek valt?

Eindelijk zei de man:

— Wat gaat ge nu doen.

— Onmiddellijk den heer Steadily per telegraaf verwittigen, dat ik hier ben.

— Ja, dat is het beste.

— En dan dadelijk met den eersten trein naar Melbourne vertrekken.

— Hebt ge 't noodige geld voor de reis?

— Ik zal het den heer Steadily vragen.

— Niet noodig. Ik zal u al wat er nog overschiet van Pil's geld onmiddellijk uitbetalen... Ge kunt toch wel gissen dat ik geen cent van dien bedrieger wil behouden...

Mol ijfde naar het telegraafkantoor en verzond het volgende telegram:

« Steadily, lord of Peenskilty. Melbourne. Mol Adelaide, gelezen voorval Pil. Komt met eersten trein. Smeekt op hem wachten ».

Des anderdaags in den vroegen morgen, moest Steadily's knecht afreizen.

Op het oogenblik dat hij, na afscheid te hebben genomen van den patroon der «Innovation », gereed stond om naar de spoorhal te gaan, ontving hij een antwoord op zijn telegram.

Het luidde:

« Ik wacht. Steadily. Queenshotel ».

Meer niet!

De sneltrein voerde Mol mede, die zonder het kleinste ongeval te Melbourne aanlandde en zich dadelijk naar het Queenshotel deed voeren.

Het is niet mogelijk u het weerzien te beschrijven.

Steadily drukte zijnen knecht de hand, de eerste maal sinds hij hem kende, wat dus zeker wel een blijk was van groote vreugde.

Janneken en de Rosse omhelsden herhaalde malen den knecht en Daks drukte hem de beide handen te pletteren.

Als de eerste blijdschap van het wederzien voorbij was, vroeg Steadily:

— Hoe zijt ge uit de zee geraakt? Vertel ons dat eens.

Mol begon zijn verhaal, zonder een enkel voorval onverlet te laten, van zijn redding door den ouden priester der Thargomindahs af, tot zijn vertrek met den sneltrein naar Melbourne...

— Zoo, zoo, zei de heer Steadily, de diamant is dan toch echt en hoort u toe... Ik dacht dat het iets was, door den slimmen scheikundige gefabriceerd... Ge hebt ongelijk gehad zoo den eerste den beste te vrouwen...

— Ik heb het ondervonden, Mijnheer, maar eilaas te laat!

— Het zij u eene les.

— Als ge nog zoo een diamant vindt, zei de Rosse.

— Dien zullen we vinden, sprak Daks.

Allen keken hem verwonderd aan.

— Ja, die zullen we vinden, herhaalde hij. Zoodra ik Janneken op Mierloohof, bij zijne moeder heb gebracht, ga ik op zoek naar Peter Pil. Dat ik hem zal ontdekken, lijdt geen twijfel, en dan zullen we den steen ook wel te pakken krijgen.

— Ge waart van plan, zei Steadily, als ge uw steen kondt verkoopen, een schip te huren en naar Auckland terug te keeren, om er de andere schatten te rooven en ze mede naar Europa te voeren ?

— Zooals ge zegt, Mijnheer.

De Brit dacht eenige oogenblikken na.

Eindelijk vervolgde hij.

— Hoeveel gele bewakers zijn er op het eiland ?

— Tien.

— Gewapend ?

— Ja, van kop tot teen.

— En zonder vrees ?

— Bereid om den schat der Thargomindahs met het leven te verdedigen.

— Het zou een gewaagd spel zijn.

— Wat ?

— Met een vijftal man te trachten den schat te bereiken en mede te voeren.

— Toch niet.

— En ge zegt dat desnoods de bewakers hun leven zouden offeren om den schat te beschermen.

— Ja, en 't zou eene dwaze daad zijn met een handvol mannen tegen hen den strijd aan te gaan... Mijn doel was echter niet te vechten, maar met een list den schat te bemachtigen! Ik ken het eiland als mijn zak en we zouden wellicht den tempel kunnen genaken en met de schoonste stukken van den schat der oude koningen het eiland verlaten, zonder verontrust te worden. Op die wijze zou ik het beproefd hebben, Mijnheer.

— Dat is wat anders.

Weer bleef de heer Steadily eenige oogenblikken nadenken, de wenkbrauwen gefronst. Eindelijk sprak hij:

— Ik haak er naar Engeland terug te zien, maar, ik vind dat het eene domheid zou wesen niet eenige dagen op te offeren, om te trachten de schatten der Thargomindah's mede naar het vaderland te voeren.

— Dat is zeker, zei Daks.

— Ik durfde het u niet voorstellen, sprak Mol, maar ik weet wat er in die onderaardsche krocht geborgen ligt, en ik zou met een bloedend hart naar Europa teruggekeerd zijn, om wellicht nooit Auckland nog weder te zien.

— Laat ons er henen trekken, stelde de Rosse voor, en de diamanten erven. En daarbij den tempel der Aucklanders zien, dat boezemt mij nog het meeste belang in. Sedert ik in dien berg den Congoleeschen priester heb

mogen aanschouwen, kan ik niets belangwekkends meer onder de oogen krijgen. Gij hebt allen beweerd dat het een droom geweest is. Zeg eens, Mol, hebt gij soms ook niet gedroomd ?

— Pil bezat toch den diamant!

— Ja, en dat bewijst ten klaarste dat het hier de werkelijkheid geldt.

— Daks heeft gelijk: Auckland bestaat en daar Pil den steen in zijn bezit had, is er aan het verhaal van Mol niet te twijfelen, sprak Steadily.

En na eene korte poos, na den inwendigen strijd tusschen den lust om dadelijk naar Engeland en miss Victoria te vertrekken en den aandrang om zich met de schatten der Thargomindahs te verrijken, te hebben gestreden, vroeg de Brit:

— Zijt ge allen bereid met mij naar Auckland te vertrekken ?

— Ja, zei Daks.

— Ik ga mede, sprak de Rosse.

— Dan ik ook, kwam het aarzelend uit Janneken's mond, daar de jongen, als was er een koninklijke rijkdom te winnen, liever geene avonturen zou tegemoet hebben willen loopen en naar Europa terugreizen, om er zijne moeder te zien en aan hare zijde een kalm leven te leiden.

Maar, als de Rosse den heer Steadily wilde vergezellen, dan moest hij ook mede, want zijnen makker verlaten, dat zou hij onder geen voorwendsel gedaan hebben.

— Aan mij hoeft ge niet te vragen of ik mede naar Auckland vaar, zei Mol.

— Dan gaan we, sprak de Brit. Morgen verlaten we Melbourne en gaan langs Filipshaven sloop. De boot, die ik gekocht heb om naar Europa weder te keeren, zal ons naar het eiland brengen.

— Ja, zeer goed, opperbest, niets tegen in te brengen, meende Daks, doch... maar...

— Welnu ?

— Het is nog al kiesch. maar... er is toch... Hij aarzelde verder te spreken.

— Wat scheelt er aan, Mijnheer Daks ? Hebt ge soms geen lust om mede te varen, na de gevaren gewikt en gewogen te hebben ?

— Neen, dat is het niet. Ik wensch u alleen te vragen of... hoe gij... Maar, waarom u het niet ineens zeggen ?

— Dat vraag ik me ook af! sprak Steadily.

— Als we den schat op onze boot hebben,

Janneken en de Rosse omhelsen den knecht. (Blz. 247).

zei de nieuwe Sherlock Holmes, wie zal er dan de eigenaar van zijn?

De Brit glimlachte.

— Ik dacht dat ge met zoiets voor de pin-
nen zoudt komen, maar ik liet het u liefst vra-
gen. Wie dan de eigenaar zal wezen? Wij
allen. Hoe zoudt ge 't nu anders kunnen
schikken?

— Ja, ik heb er niet aan getwijfeld, Mijn-
heer de lord, want ik heb u leeren hoogschat-
ten, maar dat is nu eigenlijk de vraag niet.

— Zoo. En hoe is ze dan?

— Op welken voet zullen wij eigenaars van
den schat wezen?

— Als ge mij hebt leeren hoogschatten,
Mijnheer Daks, dan kunt ge niet betwijfelen
dat alles regelmatig zal geschikt worden, als
we den schat in ons bezit hebben... Alhoewel
ik als eigenaar van de boot, op minstens de

helft recht zou hebben, zal ik dat niet doen
gelden... Voor ieder millioen dat er uit den
tempel te halen is, krijgt ieder van ons twee-
honderd duizend frank.

En hij keerde Daks den rug toe.

— Ge kunt nu goed of kwaadgezind zijn,
mompelde deze, maar ik vind toch dat men
met zulk een onderneming op voorhand mag
weten wat er aan vast is... Wat zegt gij, Mol?

— Ik denk, antwoordde de knecht, dat het
er op geen tien millioen onder of boven zal
aankomen, als we de steenen en het goud der
Thargomindahs kunnen medenemen.

— Eerlijk is eerlijk, besloot Daks.

Des anderdaags, in den vroegen morgen,
gingen allen aan boord van het nieuwe schip
van den heer Steadily en bevonden zich wel-
dra in volle zee...

De reis was voorspoedig en de « Shakes-

peare », zoo had de Brit zijn nieuw schip gedoopt, naderde zonder hinder het eiland, waar in den tempel de schatten der vorsten van Auckland verborgen lagen.

Eene roeiboot werd te water gelaten, waarin de heer Steadily, Daks, Mol, Janneken en de Rosse plaats namen, met de matrozen, die het kleine vaartuig naar den inham moesten brengen, langswaar Mol met den steen het eiland had verlaten.

Ze waren allen van kop tot teen gewapend.

— Als we langs hier gaan, zei Mol, dan hebben we de kans niet door de gele dienaars te worden opgemerkt en alleen strijd te moeten voeren tegen de twee bewakers van den tempel.

— Zij zullen de andere Aucklanders verwittigen.

— Dat zal van ons afhangen. Kunnen we onverhoeds op hen toespringen en de mannen onmiddellijk binden en beletten te roepen of de klok te luiden, dan zullen de andere gelen, die zich in hunne hutten bevinden, niet eens gissen dat wij ons op het eiland bevinden.

— Als ze ons schip niet gezien hebben.

— Het ligt niet in 't zicht.

— Zooveel te beter, zei Janneken, want in een gevecht met tien van die kerels, in eene ons onbekende streek, zouden we wel het onderspit kunnen delven.

— Des te meer, sprak Mol, dat ze zouden strijden tot den dood, als we naar den tempel zouden doordringen.

De inham werd gevonden en het vijftal landde aan, zonder door iemand verontrust te worden.

De matrozen bleven in de boot op hen wachten.

— Nu de revolver in de vuist, zei Mol, en mij goed volgen, want de weg is gevaarlijk.

— Vooruit! beval Steadily.

Langs het rotsachtig en moeilijk begaanbaar bergpad trokken ze naar boven.

Alles was stil in den omtrek, geen geluid trof hun oor, het eiland scheen door mensch noch dier bewoond te wezen.

Voorzichtig, achter malkaars, en zooveel mogelijk de voetstappen van Mol volgende, gingen ze voort.

Eindelijk waren ze op den top van den berg.

Mol stond versteld te kijken.

— Ik zou durven zweren hebben, zei hij, dat hier vóór ons de tempel zou oprijzen. En

er is niets dan eene wildernis. Ik moet een verkeerden weg gevolgd hebben.

En om zich te verontschuldigen, voegde hij er bij:

— Ge moogt het mij niet euvel opnemen dat ik van den rechten weg afdwaalde...

Slechts eenmaal heb ik hem in den dag gevolgd... Laat ons verder gaan. In ieder geval staat de tempel hier in den omtrek.

Zij namen een pad dat op den rug van den berg kronkelde, tot ze gewaar werden dat die weg hen weder naar beneden voerde.

— We dalen, zei Steadily.

— Ik begrijp er niets meer van, bekende Mol. En toch staat de tempel hier. We hebben wellicht den verkeerden kant genomen. In stede van links op te gaan, zouden we ons rechts hebben moeten wenden. Laat ons nog maar eens op onze stappen terugkeeren.

— Goed, sprak de Brit. Ge schijnt onze beenen niet te willen sparen!

— Vergeef me, Mijnheer, maar ik was te zeker van mijn stuk en daarom heb ik wellicht de goede baan gemist.

— Het is spijtig dat ik geene boet voorzien heb om mij slecht te leiden, zei Steadily.

Ze waren reeds op den terugweg.

Na langen tijd gegaan te hebben, bemerkten ze dat ze weer dalen moesten.

Ze hadden dus de andere helling van den berg bereikt.

— Nu hebben we den ganschen rug van den berg bewandeld, sprak de Brit, en er is geen tempel te zien geweest.

— Zouden de gele mannen met tooverij omgaan! kreet Mol. Ik begrijp er niets meer van!

— Hebt ge niet gedroomd? vroeg Daks. Zijt ge wel zeker dat ge hier eenen tempel en schatten hebt gezien?

— Ik kan toch al dien tijd niet gedroomd hebben, sprak de knecht. Daarenboven, Pil is met den diamant gevluucht. Hier heb ik zijnen brief.

— Ja, ik heb hem gelezen, zei Daks, maar hij spreekt van geenen steen... Heeft het zwalken op zee u niet een weinig krank van hersenen gemaakt en rees die tempel met zijne kostbaarheden niet in uw verhit brein op, als ge ziek te Adelaide waart?

— Ik ben daar niet ziek geweest. Neen, neen, ik heb hier in den tempel der Thargomindahs verbleven en den kostbaren steen

medegenomen, als ik het eiland verlaten heb.

Hij dacht een oogenblik na.

— En de tempel stond hier op den berg.

— Dan zou hij er nog wezen! zei de Rosse.

— Inderdaad.

En zich tot Steadily wendend:

— Als gij er in toestemt, Mijnheer, en u aan het gevaar wilt blootstellen, zullen wij de hutten der Aucklanders opzoeken en langs daar zal ik mijnen weg, dien ik dikwijls heb afgelegd, wel vinden en dan den tempel ook.

— Mij goed, zei de Brit. Het avontuur begint mij meer en meer belang in te boezemen, daar ik er bijna zeker van ben, dat alles slechts in de zieke verbeelding van Mol heeft bestaan. Hoe legt ge anders uit dat hij zoo opeens de taal der Aucklanders heeft gesproken?

— Dat kwam mij ook vreemd voor, beaamde Daks.

— En toch heeft alles bestaan, kreet Mol. Ik zal het u bewijzen, als ge mij volgt.

— Goed.

— Houdt uwe wapens gereed, want nu zullen we wellicht tegen de gele dienaars te vechten hebben.

— Dat geloof ik niet, sprak Daks.

— Waarom niet?

— Omdat ik er overtuigd van ben, dat we geene Aucklanders zullen te zien krijgen. Dit eiland schijnt geheel en al onbewoond te wezen.

— Dat is ook mijn gedacht, zei Steadily, doch laat ons Mol volgen, om zekerheid te bekomen.

De knecht leidde de mannen naar het zee-strand, waar hij dacht de hut te zullen vinden, welke hem tot verblijf had verstrekt, tot den dood van den ouden hoogepriester.

Een juichkreet ontsnapte zijnen mond, als hij het gebouwtje zag staan.

— Daar zie, riep hij. Daar is mijne woning. Opgepast nu, want daarachter staan de hutten van de bewakers van het eiland.

Zij naderden de hut, waar Mol had gewoond, en waar hij in korte woorden nog eens uitlegde hoe hij daar kennis had gemaakt met den priester der Thargomindahs.

Behoedzaam gingen ze voort en achter een klein boschje rezen de woningen der eilandwachters vóór hen op.

— Daar, zei Mol, verblijven de gele dienaars. Ge ziet dus wel dat het mijne verbeelding niet is die den tempel heeft gebouwd!

Ze naderden de woning der Aucklanders. Alles bleef doodstil.

Na eenige oogenblikken gearzeld te hebben, ging Mol naar eene der hutten, door de anderen op de hielen gevolgd.

Hij opende de deur.

Het kleine vertrek was ledig.

Al de hutten werden beurtelings met het bezoek der Europeanen vereerd, maar in geen enkel van de acht woonhuisjes was een levend wezen te vinden.

— 't Is zonderling, zei Mol. Ik kan me niet voorstellen wat er op het eiland mag gebeurd zijn! Zouden de gele dienaars, als ze bemerkt hebben dat de kostbare steen verdwenen was, gevluht zijn? Des te beter voor ons, want dan zullen we zonder slag of stoot de kostbaarheden van den tempel naar ons schip kunnen overbrengen.

— Zult ge nu den weg naar den tempel vinden?

— Geblinddoekt, sprak Mol.

— Laat ons dan geen tijd meer verliezen, zei Steadily, want we bevinden ons reeds meer dan vier uur op het eiland. En deze hutten zijn weinig belangrijk. Vooruit!

— Volgt mij maar, en ik zal binnen een tiental minuten de deur van den tempel voor u ontsluiten.

Aan het einde van het breede pad, daar waar het gebouw moest staan, was eene vlakke met rotsblokken en puin bedekt.

In het midden van die open plaats stond een enkele kolom recht.

Het was een der vrouwelijke monsters, wiens armen het gewelf van den tempel hadden gesteund.

De schitterende groene oogen waren nu echter dof en de glanzende roode tanden in den wijden muil geleken stukjes vuil-rooden baksteen.

— De tempel is ingestort! kreet Mol.

— Ik zie hier alleen rotsen.

— En dit marmeren beeld dan, zei de knecht.

— Ja, dat ziet er mij een overblijfsel uit van een ouden afgod!

— Meer dan honderd stonden er zoo in den tempel. Een dezer monsters gaf toegang tot de schatkamer. En nu ligt alles daar dooreen en zijn de schatten wellicht voor eeuwig hier begraven. Want wie zal nog ooit den weg vinden om tot in de rots, waar het goud en de edelgesteenten geborgen zijn, door te dringen? Alles is hier voor altijd verloren...

Tranen van wanhoop sprongen uit zijne oogen en hij weende luid.

— Kom, zei Steadily droogweg, laat ons spoedig naar onze boot gaan. Langs den korsten weg, Mol.

— Neen, ik blijf hier. Ik wil tusschen het puin de gang ontdekken, die naar de berg-plaats der schatten leidt.

— Dat is onzin, want sterke werktuigen zijn er noodig om die reusachtige rotsblokken te verwijderen en jaren en jaren zoudt ge misschien noodig hebben om de onderaard-sche gang te vinden.

— Het toeval kan mij dienen.

— Dat is ééne kans op de duizend.

— Ik blijf hier.

— Mol, zei Steadily op gebiedenden toon, wijs ons den weg naar onze boot.

De knecht schudde neen met het hoofd.

De Brit trad op hem toe.

— Ik begrijp, zoo sprak hij, dat het voor u eene erge ontgoocheling is, hier al die rijkdommen niet te vinden, maar daar moogt ge nu het hoofd niet bij verliezen.

Hij klopte Mol vriendelijk op den schouder.

— Kom, denk daar nu niet langer aan. Ga met ons mede en de « Shakespeare » zal ons op twee maanden tijd te Londen brengen.

Eens daar, moogt ge vrij over het schip beschikken en ik zal u de noodige sommen leenen voor het aankopen van toestellen en werktuigen om hier puin en rotsen op te ruimen. Ge kunt dan naar Auckland terugkeeren en trachten de schatten te ontdekken. Hoe denkt ge daar over?

— Ik neem uw voorstel aan, antwoordde Mol, maar ik vrees dat de gele schobbejakken met alles zullen weg zijn, als er een half jaar moet verloopen eer ik hier terug ben.

— Toch niet, zei Steadily. Ofwel hebben zij den tempel doen instorten en dan zullen ze 't noodige wel gedaan hebben om goud en edelgesteenten in veiligheid te brengen, ofwel is de tempel door eene aardbeving of eene andere oorzaak ingevallen en dan kunnen de Aucklanders, zoomin als wij nu, den toegang weervinden. Kom Mol, laat ons nu niet langer hier geheel nutteloos vertoeven. Het dient tot niets.

Mol liet zich overreden en leidde de anderen terug naar de boot.

De riemen plasten in het water en het lichte vaartuigje gleed naar de « Shakespeare ».

Als ze aan boord kwamen, bracht Steadily den knecht, die geheel terneergeslagen was,

naar zijne kajuit en ontbood den scheepsdokter, die Mol volslagen rust voorschreef en hem verbood op het dek te komen.

— Indien we de zenuwen niet tot bedaren kunnen brengen, zoo zei de arts, sta ik voor den jongen niet in. Hij zal krankzinnig worden.

— Hij is het reeds driekwart, sprak de Brit. Tracht het kwaad te verijdelen, want ik houd van den jongen.

Des avonds was Steadily op het dek een praatje aan 't voeren met Daks en deze vroeg:

— Wat mag er nu toch waar zijn van de historie die Mol ons over Auckland heeft opgedischt?

— Wel, antwoordde Steadily, ik kan hier met zekerheid op antwoorden, na eens goed over het avontuur te hebben nagedacht.

De jongen is uit de zee opgevischt geworden door den eenen of den anderen visscher, die met eenige inlanders op het eiland verbleef, het zij om er te wonen, hetzij gedurende den vischtijd.

Zij hebben Mol verzorgd en hem weer te been gekregen. Hij heeft met hen het eiland bezocht, de zwart marmeren kolom te zien gekregen, die wij op den berg tusschen het puin hebben ontdekt en wellicht hebben ze dan eenige legenden verhaald die betrekking hadden op den tempel welke daar eens gestaan heeft.

Zoo is de schat ontstaan — in de verbeelding van mijnen knecht.

De visschers hebben hem een bootje gegeven of hij heeft er een ongemerkt kunnen bemachtigen om het eiland te verlaten.

In het kleine vaartuig heeft Mol langen tijd op zee gezwalpt en als men hem eindelijk heeft opgepikt, hebben de doorstane ontberingen hem eene hevige koorts berokkend.

En 't moet tijdens die koorts zijn, dat hij de gele dienaars der Thargomindahs en den tempel met de schatten heeft gezien.

Het moet ook in die koorts zijn dat hij Pil heeft teruggezien en deze met den millioenen diamant de vlucht heeft genomen.

Als Mol weer tot bezinning is gekomen, heeft die droom in hem voortgeleefd en zoo komt dat we nutteloos tijd hebben verloren, om een reisje te doen naar een onbewoond eilandje.

Nu, het is onze schuld: we hadden ons niet moeten laten inpakken door het zonderlinge verhaal van den armen jongen!

We moeten nu trachten hem al die gekke

gedachten uit het hoofd te praten en hem langzamerhand doen inzien dat hij de speelbal is geweest van zinsbegoochelingen en niet langer aan Auckland en zijn wonder mag denken.

Gij moest u eens met hem bezighouden.

Als hij geheel genezen is van dat dwaze gedoe, zal hij er zelf moeten om lachen, en misschien ook wel met ons spotten, omdat we zoo gemakkelijk naar Auckland zijn gegaan!

Tracht gij dus zijne kwaal te heelen.

— Ik zal mijn best doen, zei Daks.

— Ge zult er niet in gelukken, zei Mol, die heel het gesprek had afgeluisterd en plotseeling te voorschijn trad. Ge moet het niet beproeven.

— Gij moet in uwe kajuit blijven, sprak de heer Steadily. Wat komt gij hier doen?

— Ik had lucht noodig en daarom kwam ik op het dek... Ik heb al gehoord wat gij hebt gezegd!

— Ge hebt ons dus beluisterd!

— Vergeef het mij, maar het was bij toeval. Ik ben er echter blijde om, want ik kan u nu zeggen, dat gij u vergist als ge denkt dat ik krank in de hersenen ben. Ik heb daar zelf lang over nagedacht, mij alles wat er gebeurd is van naaldeken tot dradeken herinnerd, en ik mag u nu de verzekering geven dat Auckland's bewakers en de tempel eenige weken geleden nog bestonden, en ik door den hoogepriester van de Thargomindah's als zijn opvolger werd aangesteld...

— Ik wil wel aannemen.

— Neen, Mijnheer, gij denkt op dit oogen-

blik: een krankzinnige moet men involgen, altijd gelijk geven of hij wordt nog zieker... Zoo verlang ik niet door u behandeld te worden.

— Wat wilt ge dan, dat ik doe!

— Over het gebeurde niet meer spreken en trachten Dr Peter Pil weer te vinden.

— Dat zal ik, want ik heb met hem nog eenige woorden te wisselen betreffende de ontdekking van de Zuidpool en den armen ingenieur Steadily.

— Als ge hem weervindt, zult ge hooren dat hij den diamant bezit en dan ook de overtuiging opdoen dat ik in alles de waarheid heb gesproken.

— Ge hebt gelijk, Mol. We spreken over niets meer, tot we Pil hebben ontdekt... Ga nu maar terug naar uw bed, want ge staat daar te beven. Uwe zenuwen zijn nog ontsteld.

Mol keerde terug naar zijne kooi.

De heer Steadily keek hem hoofdschuddend na.

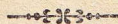
— Hij is reeds veel beter, zei Steadily, maar het zal toch nog lang duren eer er volledige klaarte in zijnen geest heerscht. Slechts langzaam zal hij zich uit het zinsbedrog kunnen losmaken en eindelijk zelf begrijpen dat hij de speelbal is geweest van droomen, die de koorts hem hebben bezorgd.

— Als we Pil niet vinden met den steen!

— Den eerste zullen wij misschien wel ontmoeten, maar den tweede niet. Ik, ten minste, ben daar overtuigd van.

HOOFDSTUK XXXIV

WAAR DE ROSSE BEWIJST DAT MOL NIET GEDROOMD HAD

Na eene reis van verscheidene dagen wierp de « Shakespeare » het anker vóór Batavia.

De heer Steadily had een lang telegram gezonden naar Londen, zoodra hij te Melbourne was aangeland, en gevraagd dat men hem, als er iets dringends mocht wezen, te Batavia zou verwittigen.

Deze stad is de hoofdplaats van Insulinde en de zetel van het algemeen bestuur van Nederlandsch Oost-Indië is er gevestigd.

Zij is gelegen aan het Westelijk deel der Noordkust van het eiland Java, aan eene rui-

me baai, beschermd door een groot aantal Koraaleilanden, aan de monding van de rivier Tji-Liwong.

Er zijn spoorweglijnen naar Buitenzorg, Krawang en Anjerlor, te midden van uitgestrekte velden, waarop vooral rijst groeit.

De stad telt zoowat 120.000 inwoners, waaronder omtrent 9000 Europeanen, 27.000 Chineezzen, 2200 Arabieren en zoowat 75.000 inlanders.

Batavia bestaat uit eene oude stad, geheel volgens oud Nederlandschen trant gebouwd,

vroeger door wallen en versterkingen omgeven en uit eene nieuwe stad.

Deze ligt ten Zuiden der oude, heeft ruime wegen en pleinen en bestaat hoofdzakelijk uit villa's te midden van tuinen opgetrokken.

De oude stad met hare tegen elkaar aangebouwde woningen, wordt door de Europeanen niet meer bewoond: er zijn kantoren, banken, pakhuizen, enz.

Het verkeer tusschen de oude en nieuwe stad is door een electrischen tram vergemakkelijkt.

De heer Steadily was met zijne reisgezellen aan wal gegaan en had voor een paar dagen, daar de boot met de post uit Engeland nog niet was toegekomen, kamers in het Coenhotel gehuurd.

Terwijl de andere in het hotel waren gebleven, hadden de Rosse en Mol besloten de merkwaardigheden der nieuwe stad te bezoeken en kuierden door de nieuwe straten.

Op het Koningsplein gekomen, eene ruime plaats, waar eene spoorhal voor den ijzerenweg naar Buitenzorg bestaat, waren zij van plan den trein te nemen en een klein reisje in het binnenland te doen, toen opeens de Rosse een lichten kreet hooren liet en zijnen makker verliet.

Mol had al zijne aandacht gewijd aan een groepje Javanen en bemerkte niet dat de Rosse hem verlaten had.

Deze laatste snelde het plein over en volgde een man op, die juist in eene zijstraat verdween.

Toen Mol zag dat zijn makker niet meer naast hem stond, keek hij in alle richtingen rond, liep eenige malen over het plein en daar hij zijn gezelschap niet meer terugvond besloot hij naar het Coenhotel weer te keeren.

Tot zijne groote verwondering en tot niet geringer verbazing van de anderen, had men er den Rosse niet teruggezien.

Wat beteekende dat nu weer?

Nauwelijks waren ze ergens weer bijeen of een hunner verdween!

— Hebt ge dan niet gezien wat er met uwen makker gebeurd is? vroeg Steadily.

— Niet!

— nu nog ernstig? Ge gaat samen de stad in en als gij hier alleen terugkomt, dan weet ge niet eens te zeggen waar uw gezelschap verbleven is!

— Hij was plots verdwenen.

— In den grond.

— Ik stond met hem te praten, daar kwa-

men eenige inlanders uit het station, ik kijk hen even na en als ik weer het woord tot den Rosse wil richten, bemerk ik dat hij niet meer naast me staat!... Ik heb hem overal gezocht, maar vruchteloos.

— Hij heeft u niets gezegd?

— Geen woord.

— Mol, jongen, zei Steadily, sinds ge in den tempel der Thargomindahs hebt verbleven, zijt ge niet meer de oude Mol.

— Dat moet ik bekennen, Mijnheer.

— En ge zoudt wel doen steeds bij ons te blijven, anders geraakt ge den eenen of den anderen dag weer verloren.

— Mogelijk, antwoordde Mol, maar ik moet u doen opmerken, Mijnheer, dat ik zeer goed mijnen weg heb gevonden en hier teruggekeerd ben, en dat het de Rosse is, die zoek is geraakt.

— Dat is niet te betwisten, zei Daks. Het is eigenlijk de Rosse, die bij ons moet blijven, om niet verloren te loopen... Al wat we kunnen doen, is hem opzoeken... Ik ga dat beproeven... Kom, Mol, leid me naar de plaats waar hij u of gij hem hebt verlaten...

— Ik ga mede, sprak Janneken.

— Dan op zoek, en zoo spoedig mogelijk, meende Daks, want wie weet waarheen ze onzen vriend hebben gelokt... In zulk een vreemd nest moogt ge u aan alles verwachten!

Zij zetten zich op weg...

De Rosse had op 't oogenblik dat hij met Mol op het Koningsplein was, een kerel in het oog gekregen, die snel uit het station stapte en in allen haast het plein over.

— Ge zoudt zweren dat het Pil is, dacht hij, en als de kerel hem voorbijtrad, had hij eenen lichten kreet geuit.

En hij was, zonder zich den tijd te gunnen zijnen gezelschap te verwittigen, haastig den man opgevolgd.

— Hij moet het zijn, zoo redeneerde hij. Dezelfde bewegingen, dezelfde gang, dezelfde gestalte. Als dat Peter Pil niet is, dan moet het toch zijn broeder wezen.

Wat hem deed twifelen was de lange zwarte baard die den man tot op de borst viel, en het donkerkleurige gelaat, want Pil was baardeloos en zijn gelaat was helder van kleur.

— Een gelaatskleur is spoedig veranderd, dacht de Rosse, en een baard kunt ge laten groeien of bij den barbier koopen. En de kerel draagt een blauwen bril om zich nog onkennelijker te maken... Die blauwe bril zegt genoeg! Het moet mijn man zijn... En is hij

het niet, wel dan ben ik er aan voor mijne moeite, en daarmee uit!...

De kerel stapte snel voort, in de richting van de oude stad...

— Als ik eens luidde ^{end}: Pil! dan vang ik hem misschien af, want dan zijn er negen kansen op de tien dat hij omkijkt?

Maar, hij verwierp onmiddellijk dat voor-nemen, omdat hij als volgt overwoog:

— Indien ik hem niet doe opkijken, en hij is het, dan zal hij zonder twijfel door mijn ge-roep op zijne hoede gesteld worden en dan weet hij mij wellicht te verschalken... Het beste is hem stil te volgen, om te weten waar hij nestelt... En dan kunnen we eens samen nagaan of het Pil is en wat we te doen hebben om hem te vangen en uitleg te krijgen over den steen der oude gele koningen, want ik ge-loof alles wat Mol heeft verteld... Als ik eens kon bewijzen, zoo geheel op mijn eigen krach-ten, dat Mol de waarheid heeft gesproken? En als ik den steen eens kon medebrengen?...

Zijn hart klopte hoorbaar...

De gedachte, dat hij in zoo'n onderneming zou kunnen gelukken, vervulde hem met vreugde en angst terzelfdertijd, want als hij op slagen dacht, dan kwam op hetzelfde oogenblik het denkbeeld van mislukken zich daarnevens plaatsen...

Zoo is de mensch die op 't punt is een groo-te daad te bedrijven: hij twijfelt tot het laatste oogenblik, en dat brengt hem in groote span-ning, maakt hem uiterst zenuwachtig.

In dien toestand verkeerde de Rosse als hij met den gewaanden Peter Pil, die niet op-merkte dat hij gevolgd werd, wijl hij haastig en zonder omkijken maar steeds zijnen weg vervolgde, in de Chineesche wijk kwam.

In een der kleine huisjes trad de kerel bin-nen en de deur werd achter hem gesloten.

— Wat nu gedaan? dacht de Rosse. Als ik hier blijf staan en de deugniet kijkt bij toeval uit het venster, dan herkent hij mij en maakt zich uit de voeten. Er moet in deze hokken wel middel zijn om langs achter weg te ko-men.

Hij ging verder, eenige huizen voorbij de woning, waarin Pil verdwenen was.

Aan den ingang van een soort bazar was een Chinees bezig tapijten op te hangen.

— Als ik nu chineesch kon spreken, dan zou ik van dien Staatsman misschien iets te weten komen. Wie weet spreekt hij geen eng-elsch; al ware het maar zoo goed als ik, dan

zouden we malkander wel begrijpen... Ik zal het maar eens wagen.

Hij trad op den zoon van het Hemelsch Rijk toe en zei in gebroken engelsch:

— Mag ik u eens iets vragen?

De gele man keek hem aan, zonder een spier van zijn gelaat te bewegen.

— Hij kent geen engelsch! kreet de Rosse ontmoedigd...

— Maar ik spreek wel hollandsch, zei de Chinees, met een zonderlingen tongval, hot-send en stootend de woorden uitbrengend, maar toch verstaanbaar voor iemand die met goede ooren en zeer veel aandacht wilde luis-teren.

En dat deed de Rosse.

— Wel, dat valt meê, sprak hij. Ik ken niet veel engelsch meer dan gij en we zullen elkaar beter in 't vlaamsch verstaan.

— Treed binnen, zei de Chinees.

En als onze held in den winkel was geze-ten, op een bank van bamboe, bracht een die-naar thee en sigaretten, en de Chinees ver-zocht hem te drinken en te rooken.

— Dat ziet er nu eens een braven Vander-staarten uit, dacht de Rosse. Als die nu slechts een paar inlichtingen kan bezorgen over zijnen geuur en den Europeaan die er binnen zit.

Maar een ander gedacht kwam plots door zijn brein geschoten.

— Terwijl ik hier thee slabber en rook uit-blaas, is Pil misschien de gaten uit!

Hij sprong recht en ijde naar de deur.

De Chinees volgde hem.

— Neem het niet kwalijk, zei de Rosse, maar ginds is een gezelschap van mij binnen en ik mag die niet alleen laten weggaan. Als ge er niets tegen hebt, zullen we hier in 't gat van den timmerman maar blijven praten.

— Zooals ge verkiest, antwoordde de gele man.

— Hij is ginder, in 't vijfde huis links, bin-nengegaan.

— Bij Li-Pe-Tjang?

— Ik ken den man niet die er woont. Wat is het voor een soort tweepooter? Een Chi-nees?

— Ja.

— En wonen er Europeanen bij hem in?

De andere keek hem wantrouwig aan.

— Neen, zei hij, na eene korte poos.

De Rosse had opgemerkt, dat de Chinees door zijne vragen met wantrouwen was be-zield geworden.

— Ik vraag u dat, zoo sprak hij, omdat ik hier wel een paar dagen zou willen wonen.

— Verder de straat in zult ge een chineesch hotel vinden.

— Ik dank u...

Hij zweeg een oogenblik.

Hoe nu 't gesprek terug op den gelen bewoner brengen, bij wien Pil zich thans bevond.

— Die Pee-tang, wat doet die om den kost te winnen... Is hij geen koopman?

— Ja, antwoordde de Chinees, Li-Pe-Tjang is een groot en machtig koopman.

— Dat doet me plezier, overwoog de Rosse, maar nu weet ik nog niets meer.

— Koopman, hernam hij, koopman, maar wat koopt en verkoopt hij, want mijn gezelschap is bij hem gegaan om handel te drijven.

— Natuurlijk met edelgesteenten?

— Hoe weet ge dat?

— Wel, Li-Pe-Tjang doet geene andere zaken.

De Rosse had wel een vreugdekreet willen laten hooren.

— Li-Pe-Tjang dreef handel in edelgesteenten! Dan was Pil bij hem om den diamant der Thargomindahs te verkoopen! Dat leed nu geen twijfel meer!

Maar als die eerste vreugde voorbij was, stelde zich onmiddellijk de vraag:

— Wat moet ik nu doen?

Hoe hij zijn geest ook martelde, hij bleef het antwoord schuldig.

Alles overlaten aan de omstandigheden, dacht hij, maar deze laatsten toch een handje helpen ook.

En, zich tot den Chinees wendend:

— Mijn vriend blijft zoolang weg. Ik zou wel eens willen gaan kijken, wat hij bij die Petang uitricht.

— Wel, als ge wilt zal ik u tot bij mijnen vriend Li vergezellen. Wij zijn boezemvrienden en we drijven dikwerf samen het eene of andere zaakje...

— Dat is braaf! kreet de Rosse.

— Wat?

— Wel dat gij dien Pee zoo goed kent en met mij tot bij hem wilt gaan... Kom...

En hij liep den Chinees reeds vooruit, naar de woning van den koopman in edelgesteenten op.

De gele man trad binnen in de woning van zijnen boezemvriend, gevolgd door den Rosse, maar in het eerste vertrek werd hun door een Chineeschen dienaar de weg versperd.

— Ik mag niemand bij mijn heer toelaten.

— Deze Europeaan is de vriend van den man die bij uwen heer is op dit oogenblik.

— Ik mag niet.

— Ga hem dan verwittigen dat ik hier ben.

— Verboden.

— Zeg dan uwen heer dat ik hier met een Europeaan op hem wacht.

— Ik mag hem niet stooren.

— Dan zullen wij hier wachten.

De Chineesch deelde den Rosse het gesprek mede, dat hij daareven met den dienaar kwam te voeren en beiden namen plaats op de matten, die den vloer bedekten.

Het vertrek, waarin zij zich bevonden was slechts met een licht schutsel en een gordijn voor de deuropening, van het tweede gescheiden, waarin de Chineesche koopman en Peter Pil zich wellicht bevonden, want het gerucht van stemmen drong tot de wachtenden door.

De Rosse spitste de ooren.

De Chinees, die hem tot daar had geleid, sprak halffluid met den dienaar, en zoo kon onze held min of meer hooren wat er in de belendende plaats werd gezegd.

In gebroken hollandsch, bijna zooals de gele man uit den bazar sprak, klonk het:

— Ik kan niet meer betalen.

— 't Is een brutale diefstal, was het antwoord, en de Rosse herkende zeer goed de stem van Peter Pil.

— Wat wilt ge? Ik heb al de kooplieden bijeengeroepen.

— En ze vonden den steen slechts tien milioen waard?

De steen!

Dat woord deed het hart van den Rosse van blijdschap in zijnen boezem opspringen.

De steen!

Mol had dus waarheid gesproken, de schat der Thargomindahs had bestaan, Steadily's knecht had den diamant uit het hart der gouden vrouw gehaald en Pil had den steen gestolen, dien hij nu bij dien Chineeschen koopman wilde versjacheren.

De steen!

De Rosse had geheel alleen, voortgaande op het koppel goede oogen dat hem in het hoofd stond, den dief ontdekt en wist waar de steen zich bevond.

Wat gingen de anderen groote oogen opzetten, als hij zou thuiskomen en hun verhalen wat hij op een half uurtje in de Chineesche wijk had teweet kunnen komen!...

Maar het gesprek in het naastgelegen vertrek werd voortgezet.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twee Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penteekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.		Bladz.
XXXVII.	Hoe de Rosse verloren geraakte	279
XXXVIII.	Bij de Wurgers	288
XXXIX.	De straatjongen en het straatmeisje	299
XL.	Kearloff, de Nihilist	317
XLI.	Een nieuwe Robinson Crusoë	333
XLII.	Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden	350
XLIII.	In handen van de Russen	366
XLIV.	Te Londen!	377
XLV.	Een kranige vrouw	380
XLVI.	Bannelingen!	396
XLVII.	Mislukt!	424
XLVIII.	Vrij!	442
XLIX.	Eene oude kennis	448
L.	Van een deugniet van een Chinees	456
LI.	Onder den invloed van het magnetisme	463
LII.	Een avontuur te Kaskar	470
LIII.	De lotgevallen van Pil	480
LIIII.	Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV.	De Fakir	541
LV.	Een nacht te Aden	549
LVI.	Bij de Turken	558
LVII.	De Roode Edelsteen	566
LVIII.	Victoire en haar grootvader	573
LIX.	Spoorloos verdwenen	580
LX.	De Agence Queepère y Condaros	588
LXI.	Teruggevonden en weer verloren	598
LXII.	De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII.	De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV.	De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV.	Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI.	De kluzenaar der Savannen	680
LXVII.	Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII.	Het woud in het water	699
LXIX.	De stad van den grooten toovenaar	714
LXX.	De Heerscheres	722
LXXI.	De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII.	Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII.	Op weg naar het vaderland	742
LXXIV.	De laatste hinderpaal	746
LXXV.	Einde goed, alles goed	762